

Silvestrovská

K O B R A

PŘÍLOHA KOBRY ČÍSLO 12 *** PROSINEC
2004

Citát inspirující:

Když začínáte nový život, vždycky se najde nějaký blbec, který vám ho zkaží.
Richard Crha - Amnestie cvoků

*Copak
nákej
slušnej
člověk
píše
básně?*

**pan Bouše
(Hříšní lidé
města
pražského)**

BALADA SOUDCOVSKÁ

Josef Jindra

Ráno, raničko matka vstala,
dcerunce plnou moc podepsala.

„Vstoupíš dnes, dcerunko, v soudní hru,
v právo své klidně měj důvěru.

Já měla té noci krásný sen,
spěchej – ach – dceruško k soudu jen.

Soudce je člověk nestranný,
snad není členem žádné strany.

Sám nezná život v úbytě,
zase mu přidali na platě.

Na zákon, právo, vždycky dbá,
živnost nám určitě ponechá!“

Neznala dceruška právní kličky,
nelišila se od matičky.

Neznala zvláštní právnické poměry,
neznala tajné soudcovské záměry.

Neznala zákon, co fyzika káže,
že jede jen ten, co dobře maže.

Sotvaže žádost svou vyslovila,
lávka se pod ní prolomila

a po naději matčině
zavířilo se v hlubině.

Ať jen si kdo chce co chce myslí,
soudce je na všech nezávislý

a v zlatém zámku v tichu skal
konkurzní správce zatleskal.

SILVESTROVSKÉ POZNÁVÁNÍ
aneb
POZNÁTE SAMI SEBE ?

Poznáte, podle první věty autora, je to bývalý nebo současný člen LISu: (tentokrát se jedná o prózu, na poezii snad dojde někdy příště)

- 1) *Krkonošské chaloupky mého dětství byste už ani lupou nenašli ...*
- 2) *Sestřičko, přišel jsem vrátit ty berle ...*
- 3) *Zuzance bylo devět let, když to všechno začalo.*
- 4) *Pošmourný den se zvolna chýlil ke konci ...*
- 5) *Bydleli jsme v hotelu, který se jmenoval Kolchyda.*
- 6) *Naše rodina žije od nepaměti v Bystřici.*
- 7) *Mulder a Scullyová prošli branou Smetanových sadů.*
- 8) *Miláčku, ještě jednou, naposledy, Tě takto oslovuji ...*
- 9) *Do literatury vstoupila jako devatenáctiletá ...*
- 10) *Tak co, jdeš sama, ju ?*
- 11) *Plamínky svíčky večerní na kuchyňském stole lehce zní, tělo jeho neslyšně oddechuje, prožil svůj poslední soud a konečně ví, kdo je.*
- 12) *Jmenuje se vlastně Antares, ale všichni mu říkáme „Alfe“.*

* Správné odpovědi naleznete v KOBŘE 1/2005.

Václav

SCHŮZKA LIRU

Dana BERANOVÁ

(krajská knihovna v Řehči, rok 2034)

Přítomni: *profesorka Jektavá, pan Vindra, Bedřich Ranec, Michal Landovský, Lada Kozlová, paní Květomila, Veronika Andrdlová, Sochor, Hana Klimešová, Havel Pecan, Metr Svěcený*

Omluveni: *Karel Derbych* – stydí se verše číst a nyní už i poslouchat, *Tereza Vycházková* – důvod omluvy nebyl slyšet, *Sága Pokoutníková* – ve vedlejší místnosti má vlastní poetický večer s názvem: Co jsem napsala, co píšu a co se chystám napsat, *Blanka Blátenecká* – učí se posílat MMS

Bedřich Ranec: „Zahajuji 1278. schůzku LIRu, tedy Literárních rakváců. Tak nejdřív jako obvykle k soutěžím. Od poslední schůzky, tedy od včera, jsem obeslal 52 soutěží, z toho 15 pro začínající spisovatele, kde jsem musel pozměnit jméno i věk, 5 pro středně pokročilé autory, 7 pro zkušené autory a 3 o nejlepší SMS. Vyhrál jsem cenu Nejvytrvalejší spisovatel, Nejpilnější spisovatel a Nejotravnější spisovatel.“

Sochor: „Já byl taky na soutěži, byly tam pěkný holky.“

Havel Pecan: „O soutěžích mi nemluvte. Jednu jsem četl a hned v úvodu byly 3 pravopisné chyby.“

Jektavá: „Já tedy stále nic nepíšu, takže se ani nemohu účastnit soutěží. Ale mohla bych si přibrat další funkci, třeba nástěnkáře.“

Michal Landovský: „Na soutěže nemám čas, stavím sportovní areál pro první českou olympiádu.“

Veronika Andrdlová: „Vykašlete se už na soutěže a pojďte se bavit k věci. Musíme domluvit ten mezinárodní kongres spisovatelů.“

Hana Klimešová: „Já nevím, jestli to pro LIR a vůbec pro celou Řeheč není přece jen velké sousto.“

Veronika Andrdlová: „Když se chce, tak to jde. Já myslím, že se to dá zvládnout. Vždyť to bude jen něco kolem 500 lidí.“

Hana Klimešová: „Pokud se ten kongres má konat tady v knihovně, musíme přistavět ještě jedno patro.“

Veronika Andrdlová: „Ale to přece, Hani, není žádný problém. Na to byl v EU vyhlášen grant.“

Hana Klimešová: „A víš jeho přesný název a požadavky, Veroniko?“

Veronika Andrdlová: „To teda vím, jen si právě nemůžu vzpomenout. Ale jeho název je Spisovatelé do všech pater a je nutné o něj zažádat nejpozději do zítřka přesně do 15h 15min 15s.“

Sochor: „Na jednom kongresu jsem byl a vůbec tam nebyly pěkný holky.“

Michal Landovský: „Nemám čas ani na kongres, ani na holky. Stavím sportovní areál pro...“

Bedřich Ranec: „To když byl kongres u nás v komoře...“

Jektavá: „Já bych mohla na kongresu vybírat příspěvky.“

Pecan: „Já byl na kongresu ufologů a mluvili tam nespisovně. To je potupa českého jazyka.“

Metr Svěcený: „Spisovně, nebo nespisovně, všechno je to pakáž. Žádná víra, žádná úcta, já bych je postřílel.“

Lada Kozlová: „A nechcete udělat radši kongres koňáků? To jsou na rozdíl od pisálků aspoň chlapi.“

Sochor: „No jo, voni to možná ani nebyly holky.“

Lada Kozlová: „Aby to nedopadlo jako v roce 2004, když tu byli ty Slováci. To bylo nejdřív, kdo pomůže nápadem či činem, pak jste chtěli, abychom nosili jídlo a nakonec i prachy.“

paní Květomila: „Jo a místo slovenských literátů přijeli zástupci slovenské národnostní menšiny.“

Metr Svěcený: „Jakápak menšina. Obyčejný cikáni. Za život přečetli tak leda zákon o sociálních dávkách, snědli, nač přišli, i svačiny knihovnicím, almanachy sebrali všechny, prej na podpal, a Sochorovi čmajzli hůl i invalidní kolo. Já bych na ně vzal bič. Měli jste mě nechat.“

Sochor: „No je pravda, že ten pajdavej pokukoval i po mý endoprotéze, prevít.“

Veronika Andrdlová: „Nebud' lakomej. Stejně ti neseděla, mohl ses podělit.“

Sochor: „To jo, on hlavici, já jamku a mohli jsme chodit jak siamský dvojčata, ne?“

Lada Kozlová: „Lepší ukradnutá endoprotéza než myšlenka.“

Sochor: „A to zas ne. Myšlenek jsem měl tenkrát řůu, ale endoprotézu jen jednu. Zato teď je to naopak.“

paní Květomila: „Naopak? No že máte jen jednu myšlenku, který stejně nerozumím, to vím už dávno, ale že byste měl víc endoprotéz, to slyším prvně.“

Sochor: „Obě kyčle, obě kolena, rameno a ucho.“

Michal Landovský: „Ucho přece není endoprotéza.“

Sochor: „Už jo, spadlo mi do polívky a já ho sněd.“

Veronika Andrdlová: „Vy jste samá kritika. Člověk se snažil udělat něco pro česko-slovenskou vzájemnost a pro literaturu...“

paní Květomila: „Nic se nesmí přehánět. Jak říká můj manžel auditor, dostat musíš víc, než dáš, jinak se důchodu nedočkáš. Kdy se vlastně narodil tvůj syn Juraj?“

Bedřich Ranec: „Ale no tak, to je přece Veroničina věc, co chce dát na oltář literatury.“

paní Květomila: „No vás se chci, Bedřichu Ranci, taky na něco zeptat. Tuhle jsme s manželem běželi po řehečském náměstí, právě jsme dobíhali maratón. To je vám bezvadná věc. Člověk si v polovině myslí, že už nemůže, ale pak vidí, že vlastně ještě mohl, že fakt nemůže až teď. Ale můj muž Bob mě posledních 15 km kopal před sebou a řval na mě, že to dobehnu, i kdyby to mělo být to poslední, co udělám. Bob je nejlepší z mých 12 manželů. Ale o tom jsem nechtěla mluvit. Tak tedy běžím po náměstí a najednou vidím, že vás z knihkupectví vyvádí policie. No nikdy by mě nenapadlo, že právě vy budete krást knihy.“

Michal Landovský: „On knihy nekrade.“

paní Květomila: „No já teda nevím, ale vedli ho v želízkách.“

Michal Landovský: „On knihy nebere, on je do knihkupectví nosí.“

paní Květomila: „Jak, nosí?“

Landovský: „Tajně. Tajně své knihy dává do polic s bestsellery.“

paní Květomila: „No Bedřišku, proč to děláte? Vy, člověk se světovým renomé. Vždyť vaši Řehečskou nosníci přenáší i televize.“

Bedřich Ranec: „Když já chci být opravdovým spisovatelem. A jinak je do těch krámů nedostanu.“

pan Vindra: „Ale určitě bychom vymysleli nějaké elegantnější řešení. Nepomýšlel jsi na své vlastní knihkupectví? Podívej, máš už své vydavatelství Zubař sobě, teď jsi koupil továrnu na výrobu papíru. Kdybys měl své knihkupectví, byly by tam jen tvé knihy, a lidi by si tudíž museli koupit něco, co jsi napsal ty.“

Metr Svěcený: „Tvůj Karlíček by zabral dobré tři police. A ten díl Jak Karlíček o panictví přišel, ten byl mezi žáky základních škol žádanější než moje „Dala Nataša, dá i Jessica“ o dobývání západu.“

Veronika Andrdlová: „Nechtěli byste se vrátit k tomu kongresu? Takhle to fakt nenaplánujeme.“

Metr Svěcený: „Jen abys rodičovství plánovala stejně pečlivě jako kulturní akce. Ze setkání se Slováky máš Juraje, aby to teď nebyl třeba Angellino.“

Bedřich Ranec: „Nebuďme osobní, kdoví, co by prasklo na mě. Takže kdo čím přispěje, ale hlaste pouze věcné dary, služby zatím pomineme. Já přinesu jako obvykle kafe. Asi dva metráky. Sochor by mohl přinést tak metrák ořechů a metrák jablek.“

Havel Pecan: „Já koupím buřty, mohlo by se opejkat.“

Lada Kozlová: „Já leda metrák hnoje.“

Hana Klimešová: „Tak to ne. Má-li se kongres spojovat s knihovnou, hnůj se na něm kydat nebude.“

Bedřich Ranec: „Je už pozdě, pojdme to shrnout. Veronika zažádá o grant na přestavbu knihovny v kongresové centrum. Já sundám z vrtačky chlazení a budu žádat pacienty o sponzorské dary. Hana se zeptá kolegyně knihovnic, jestli budou dělat hostesky.“

Sochor: „Takže budou i pěkný holky. Ale mně se vlastně líběj i kluci.“

Lada Kozlová: „Já mám doma dvacet kilo prošlých homeopatických léků, tak to přinesu a můžeme tím sladit kafe. Je tam i Cannabis indika, tak bude veselo. Jo, abych nezapomněla, přinesla jsem vám svou novou sbírku.“

pan Vindra: „Tak to se těším. Vy jste psávala takové něžné verše.“

Lada Kozlová: „Kdepak, s erotikou a esoterikou je konec. Mám na krku 10 koní, 20 psů, manžel a tři milence. Musím psát, co frčí. Vydala jsem sbírku reklamních sloganů. Jmenuje se Já si koupím, ty si koupíš.“

Michal Landovský: „Nemám čas nic kupovat...“

Sochor: „Já nakupuju jen v sexshopu. Je tam pěkná prodavačka...“

Bedřich Ranec: „A nevzala by mi do komise můj poslední román Jak na Nový rok, utrpěl jsem šok?“

Z došlé internetové pošty:

JEJÍ deníček:

V sobotu večer se choval podivně. Chtěli jsme si jít někam sednout. Byl naštvaný. Možná kvůli tomu, že jsem byla s kamarádkou celý den po nákupech a přišla jsem pozdě. Skoro jsme nepromluvili, tak jsem zkusila navrhnout jít někam jinam. Neprotestoval, ale přesto pořád mlčel a byl duchem nepřítomný. Když jsem se zeptala, co se děje, řekl jen: "Nic". Ptala jsem se ho, jestli je naštvaný kvůli mně. Ale odpověděl, že to nemá se mnou nic společného a že si nemám dělat starosti. Když už jsme jeli domů, řekla jsem mu, že ho miluji, ale nevěnoval tomu pozornost. Jednoduše nechápu, proč mi neřekl: "Také Tě miluji". Když jsme došli domů, cítila jsem, že jsem ho ztratila a že už se mnou nechce nic mít. Jen nepřítomně seděl a koukal do prázdna. Pak jsem si šla lehnout. Přišel o 10 minut později a k mému překvapení zareagoval na mé něžnosti. Pak jsme se milovali. Avšak stále jsem měla pocit, že je svými myšlenkami daleko ode mne. To bylo na mne příliš, tak jsem se rozhodla, že si otevřeně promluvíme, ale on již spal. Než jsem usnula, tak jsem dlouho plakala. Nevím, jak to půjde dál. Jsem si skoro jista, že má jinou. Pak můj život nemá žádný smysl.

JEHO deníček:

Slavia sice prohrála, ale večer jsme si prima zašukali.

(přeposláno od Jaromily)

BEVERLY HILLS 90210
PO PADESÁTI LETECH

Brandon pracuje jako poradce prezidenta Spojených států pro otázky školství. U příležitosti svých sedmdesátých narozenin se rozhodne pozvat bývalé spolužáky na malou party do Bílého domu. Jeho schopnosti a znalosti v otázkách školství jsou fantastické, neboť většinu života prožil na univerzitách jako věčný student.

Brandon má strach, že se spolužáci nebudou chtít opět sejít. Zvláště Steve, s kterým již dvacet let nemluví, protože se při prezidentských volbách pohádali. Pokusy o navázání kontaktu přes internet jsou marné. Steve zarytě mlčí. Stále ještě nepřenesl přes srdce, že Brandon podporoval demokraty. Steve nemá stálý příjem a žije pouze z příležitostných reedici knih vzpomínek své adoptivní matky.

I Brenda dlouho váhá, zda má přijet na bratrovu oslavu. Žije po smrti manžela, majitele firmy obchodující se zavíratky na tužky po celé Evropě, v Praze, kde se jí daří výborně. Řadu let pracovala jako redaktorka Svobodné Evropy, ale v posledních letech se zapletla s jedním levicově smýšlejícím redaktorem. Má strach, aby tím neublížila bratrovi a nepošpínala jeho skvělou image.

Kelly jako manželka plastického chirurga tráví dny zahálkou, stále se angažuje v kampani proti týrání krys a potkanů. Její manžel je o dvacet let mladší a Kelly má pocit, že je pro ni příliš starý. Příležitostný flirt ji přivádí do postele hudebníka Rennyho, hráče metalové skupiny KOKS FAMILY, pro kterou dělá zvukaře David.

Davidovi se blíží sedmdesátka, ale stále se ještě nevzpamatoval ze smrti dědečka. Depresivní stavy řeší zvyšováním dávek drog, které mu obstarává právník, bývalý manžel Andrey, nyní šéf mafiánské skupiny pašující drogy z Jižní Ameriky do USA.

Andrea je po rozvodu sama s dítětem, zatrpkne a vede v místním plátku rubriku Pleteme a háčujeme. Finanční situaci si vylepšuje občasnými přednáškami na téma Rodina - základ kapitalistické společnosti v klubu feministek. Malá účast posluchaček vyvolává rozladění, které si Andrea vybíjí na dítěti, týrá ho a nakonec se dostane před soud. Bývalý manžel si uvědomí svoji chybu, podplatí nezávislé soudce a Andreu zachrání před vězením. Vztah obou ale zůstává vlažný, vídají se jen na Den díkůvzdání, a to ještě proto, že Andrea umí nejlépe ze všech žen, které exmanžel poznal, nejlépe upravit krocana. Příležitostné schůzky vedou k větší sexuální touze obou partnerů.

Dylan pracuje u soukromé bezpečnostní agentury, ale jen do chvíle než se přijde na to, že měl oplétačky z FBI. Po propuštění si vydělává jako omývač nádobí po barech a restauracích. Holduje alkoholu a jednou nešťastnou

náhodou vypadne z výtahu ve dvanáctém patře. Ani rychle přivolaný manžel Kelly, plastický chirurg, již Dylana nezachrání. Ten umírá, jeho poslední slova patří Doně.

Valérie využije kontakty a přes postel se stane ženou ropného magnáta ze Saudské Arábie, když jej vydírá, že s ním čeká dítě. Po čase se manželovi znelíbí a ten ji prodá do harému, odkud ji zachrání mladý důstojník USA Army, který zde tráví dovolenku po úspěšné akci Pouštní vítr proti místnímu diktátorovi.

Claire se provdá za pouličního prodavače a má s ním a s poslíčkem z obchodního domu postupně sedm dětí, s manželem čtyři liché chlapce a s poslíčkem tři sudé dívky. Manžel nic netuší a oba spokojeně žijí v ústraní ulice a šetří na společnou dovolenou u moře.

Pouze Dona zůstává sama, dává se na dobročinnou činnost a stará se o opuštěné děti a psy. Většinu peněz investuje do inzerátů, hledá totiž ideálního partnera pro manželství.

Všichni bývalí spolužáci se nakonec sejdou u Brendona v Bílém domě. Ten momentálně žije s nejbohatším člověkem Spojených států vdovou po hokejistovi Jaromíru Jádrovi starou a vrásčitou Penny. Brandon se stále nemůže rozhodnout, zda má Penny požádat o ruku. Nejde mu rozhodně o peníze, ale obává se, aby od něj Penny neopisovala domácí úkoly, protože se oba nechali zapsat na univerzitu třetího věku.

Při momentální indispozici partnerky se Brandon radí s přáteli. Andrea Brandona varuje před manželstvím, ale Dona po několika sklenkách alkoholu Brandona chápe. Oba skončí po půlnoci v ložnici, kde bývalý spolužák zjistí, že je Dona panna. Oba jsou přistiženi takřka in flagranti. Dona zůstává nadále pannou a Penny v rozrušení umírá na vdechnutí zavíratka na tužky.

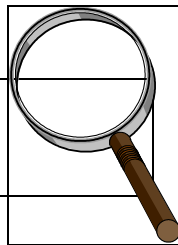
Při zjišťování pozůstalých vyjde najevo, že Penny je vlastní sestrou Steva, kterému tak spadne do klína velké jmění. Brendon uvažuje o sňatku s Donou, ale Steve mu vše rozmlouvá. Nad ránem se oba pohádají. Steve obviňuje Brendona, že je demokrat a Brendon zase Steva, že od něj vždycky ve škole opisoval. Dona lituje, že si nevezala Dylana, protože to byl poslední opravdový mužský.

Celá parta se nakonec staví na stranu Brandona, ale když Steve slíbí, že bude každý rok pořádat srazy třídy, udobří se i Brandon. Jen Kelly trucuje, ale Steve věnuje deset miliónů na boj proti týrání krys a potkanů. Kelly souhlasí s třídními srazy. David navrhne, že zajistí ozvučení a nějaké bytelné nahrávky, pro zájemce pak herák za lidovou cenu.

Všichni společně nesou věnec na Dylanův hrob, před kterým Brenda rozdává zavíratka na tužky s iniciálami B.H. 90210. Bývalá parta si slíbí, že kdykoliv se na zavíratko podívají, vzpomenou si na překrásné chvíle mládí.

Václav

LIS POD LUPOU aneb SEDM PÁDNÝCH (či pádových) OTÁZEK

Tentokrát s novým členem:
Ferdinandem KRASAVCEM,
hejtmanem Řehečského kraje

1) Jaký jsi byl v dětství čtenář a co jsi četl?

Řekl bych ano, již z první třídy jsem si odnesl hodně, a to mi prakticky stačilo na celý život, jak bych tak řekl, například: „Ema má maso!“

2) Kdy jsi poprvé zkusil napsat báseň či text a co to bylo?

Řekl bych ano, již v první třídě jsem se pokusil napsat text. Pamatuji se na to, jako by to bylo především, ale to jsem ještě nebyl hejtmanem. Byla to vlnovka na celý řádek, ale paní učitelce se moc nelíbila, takže jsem musel napsat za trest ještě další dva řádky. Ale to mě zocelilo, takže jsem jí při předávání vysvědčení slíbil, že o mně ještě uslyší.

3) Jaké byly první literární úspěchy?

Řekl bych ano, velké. Již v první třídě jsem se literárně projevil, když jsem poradil spolužáku Šusterovi, aby napsal na dívčí záchodky tyto verše: „My jsme malé pionýrky, máme ještě krátké sirky!“ (Pozn. redakce – bylo to v době, kdy v Řehči došlo k požáru Řehečského národního divadla a stopy vedly právě na uvedenou školu, kam chodil i nynější pan hejtman. Zajímavé je, že případ nebyl nikdy vyřešen!) To by se mělo tesat do žuly! To se přišel podívat celý učitelský sbor v čele s panem ředitelem, dokonce přišel i pan školník. To jsem si považoval a pan inspektor řekl, že ze mně něco velkého bude. Nemýlil se, teď jsem hejtmanem.

4) Čeho bys chtěl v literatuře dosáhnout?

Řekl bych ano. Ještě jednou bych chtěl, aby celý magistrát ocenil moje básnické slepé střevo a především, abych byl zvolen hejtmanem Řehečské unie na dalších osm volebních období.

5) Máš jako čtenář a autor svoje literární vzory?

Řekl bych, že ne, protože se vůbec nechci po nikom opičit. Ještě by na mě volali podřízení: Opičák se opičí, že má duši slepičí! Vidíte, jen se trochu zamyslím a už trousím moudra. To si musím poznamenat a napsat do nějaké mé úspěšné básně nebo na volební billboard, až zase budu kandidovat.

6) V kterou denní či roční dobu nejvíc píšeš a máš při psaní nějaký obvyklý rituál?

Řekl bych ano, ale raději řeknu ne. V pracovní době musím konat blaho pro své voliče, protože jinak by mě příště nezvolili. A žádný virvál po nocích dělat taky nemůžu, protože by mě sebrala městská policie, a to bych příště asi už nebyl zvolen, i když oni jsou mí přímí podřízení, takže bych s nima zatočil, že by se divili tomu virtuálu.

7) Představ si, že budeš jmenován ministrem kultury. Co bys udělal jako svůj první krok?

Řekl bych ano, ale já už nějakou funkci mám. Čím to vlastně jsem, že, přece tím hejtmanem, takže pro toto volební období se mnou rozhodně nepočítejte. Abych tak udělal první krok a do něčeho šlápnul, ale ne, staré řehečské přísloví přece říká: Hejtmane, drž se svého koryta!. Takže řekl bych raději ne.

(Děkuji za rozhovor pro KOBRU exkluzivně ŘVDr.Alois Zubina)

DISKUZE PO E - MAILU
aneb
ŘEČI O HO ... DNĚ DŮLEŽITÝCH VĚCECH

Přátelé,

sice nevím, jak dlouho jste se stmelovali, ale chtěla bych Vám sdělit, že jsem jistě trhla traťový rekord. Z Prochorovy zahrady na rynek ke bráně jste to stihla za 28 minut, na hodinách ukazovaly ručičky 21.58 hodin. Pak mě napadlo, že by i manžel mohl být užitečný a tak jsem ho povolala z domova. Vyrazil z Holína a potkali jsme se za dalších 11 minut u hospody na Letné. Když jsem ho viděla jak jel na neosvětleném kole a další kolo pro mě vezl, tak mě málem kleplo. Když přežil přepravu kola a své maličkosti, nasedla na své kolo a 22.22 hodin jsem byla doma. Z toho vyplývá, že jsem trasu z bodu PZ (Prochorova zahrada) do bodu H38 (Holín 38) urazila za 52 minut. Mějte se letně, mějte se krásně JANOVA

Gratuluji; byla jste lepší než já, jedoucí motorovým vozidlem z bodu PZ do bodu BAGR přes veškerá dopravní omezení související se stavbou komunikace v Robousích při dodržení všech rychlostních limitů.

Již jsem se před časem seriózně zabýval myšlenkou, co by se stalo, kdyby všichni účastníci silničního provozu dodržovali ustanovení vyhlášky o provozu na pozemních komunikacích, zejména ustanovení o nejvyšší povolené rychlosti. Přes svou indispozici podložit úvahu matematický výpočtem jsem dospěl k domněnce, že by nastal dopravní kolaps. Na silnici by totiž po delší dobu byla ta vozidla, která tam obvykle již nejsou, když na ni vjíždí další. PřEDstavte si situaci, kdy všichni řidiči po Jičíně jedou zde maximální povolenou rychlostí 40 km/h. Znamená to, že řidič, který by díky obvyklému nedodržování rychlostního limitu byl již dávno mimo katastr, je stále ještě v JC. Ze svých domovů ovšem v tu dobu již vyjíždějí další řidiči. Z toho vyplývá, že silnice je neobvykle zaplněna, a pokud kapacitně nedostačuje, dochází k dopravnímu kolapsu. Možná by stálo za to, aby někdo před tím, než začne vytvářet legislativu, exaktně zjistil, zda to, co stanovuje, je vůbec realizovatelné. Jinak se z předpisu stává zdevalvovaný prostředek, u kterého se již od začátku implicitně předpokládá, že nebude plnit svoji funkci. Ačkoli nejsou schopni zmíněnou problematiku doložit exaktně, stačí mi pro přEDstavu kolony vozidel, které se za mnou běžně tvoří, jestliže neexistuje možnost předjíždění. Jsem přesvědčen, že nejméně 90 % řidičů není schopno a ochotno dodržovat rychlostní limity. Výsledkem legislativního snižování rychlostních limitů je nepříjemné omezování mě a několika málo dalších řidičů, kteří je respektují. Takové znám dva, z toho je

jedna žena. Osobně jsem zastáncem vyšších rychlostních limitů (v obci nejméně 60 km/h), které budou všichni respektovat. Něco takového se však nemůže stát, protože k inflaci rychlostních omezení došlo právě kvůli těm, kteří nyní do morku kostí nasraní jedou nalepeni 10 cm za mým vozidlem rychlostí 20 km/h po robouské improvizované komunikaci. Pánové, je mi líto... Neúnosnou devalvaci pravidel silničního provozu jste svým krátkozrakým chováním způsobili vy; pochybuji, že by se kdy nějaký zákonodárce cítil ohrožen Žantovskými 60 km/h, kterými se pohyboval po Jičíně ještě před několika lety. Děkuji tedy všem, kteří na jejím snížení svojí (ne)zodpovědností usilovně pracovali. Jsem vskutku nadšen a potěšen, že nyní se mohu přemísťovat závratnou rychlostí 40 km/h a všechny vás brzdit. Po ničem jiném jsem celý život opravdu netoužil, neskutečně mě to naplňuje, jsem tím neuvěřitelně nadšen a těším se, kam to povede dál. BaGr.

Pravda, Martine, už jsem domyslela i úvahu, o navrhované změně zákona, když bude přednost na kruhovém objezdu zrušena. (Bude platit přednost zprava). To bude žůžo, pak se nikdo nikam nedostane, neboť budou zácpy, na které nejsou projímadla.

Netajím se vizí, že do budoucna se na každé křižovatce auto přihákneme klanu, po němž budeme taženi na další křižovatku, atd..... Pak bude pravá rovnost mezi motoristy. JANOVA

P.S. Předpisy dodržuje i můj muž, který si získal přezdívku, jezdí jako důchodce .... Když se ještě za jízdy kochá, musím přestat číst noviny, neboť se bojím, a bychom neskončili v nějaké škarpě. Holub na báni je proti němu skutečně malý kocháč. JANOVA

Obecná úprava přednosti v jízdě (přednost zprava) na kruhovém objezdu byla v předchozí zákonné úpravě zakotvena; změněna byla teprve poměrně nedávno, před několika lety. Na druhou stranu jsem nikdy neviděl kruhový objezd, na kterém by přednost v jízdě nebyla stanovena místní úpravou (dopravním značením). Takže se tím nejspíš nezměnilo na 100 % nic. Ale abych odpověděl na vašu otázku: někteří z nás se stmelovali až do pozdního rána.

Váš pan manžel je jistě vzácný člověk; věřím, že budu mít někdy tu čest se s ním na silnici setkat (-; BaGr.

ŠOKUJÍCÍ SNÍMKY OD JOZEVA DŘEVNÍKA BOROVSKEHO

Díky laskavosti pana Jozeva Dřevníka se nám podařilo získat několik unikátních snímků, které dokládají světovou proslulost a věhlas jičínských literátů a uvádějí některé omyly na pravou míru.

Tak například na hotelu Turiec, kde byla v září 2003 ubytována delegace jičínských literátů, byly umístěny velkoplošné obrazovky Orava. V přímém přenosu na nich mohli sledovat občané Martina například i hru na foukací harmoniku Bohumíra Procházky (viz náš snímek) a další kulturní kousky jičínských bardů. O tuto projekci byl zájem, neboť před hotelem se tísnil neustále stotisícový dav lačných diváků, kteří nesehnali lístky do městské knihovny, kde se setkání konalo.

Na martinských ulicích jsme se na každém kroku setkávali s transparenty a billboardy s nápisy oslavující jičínské literáty, jako můžete vidět na dalším snímku.

Ale nejen na transparentech, ale i na tričkách zúčastněných básníků se vedle jména Franze Kafky objevovalo i jméno France Václava (viz další snímek).

Naši literáti byli zváni i do škol, kde museli slovenským maturantům přednášet na téma Důsledky nevídaného rozvoje řehečské literatury na úpadek anglosaské literatury ve světě. Toto téma je na slovenských školách považováno za základní a bez něj se dnes prakticky neobejde žádný, nejen slovenský, maturant ve světě. Slovenští středoškoláci svoji vděčnost vyjádřili vkusnými portréty obou přednášejících na tabuli (zleva Václav Franc a Zlata Zákoutská).

Taková je tedy skutečná pravda, kterou se nám snažili někteří jedinci zatajit, ale naše veřejnost chce znát pravdu. Dík patří

našemu příteli Jozevu dřevníku Borovskému, který odkryl všechna fakta „Na vlastní dioptrie!“.

A co k tomuto uvedli aktéři střetnutí na Slovensku? Vyhýbavě mlčeli, ale přislíbili, že již v příštím silvestrovském čísle podají někteří dementi dementy.

Pro Kobru exkluzivně Alois Zubina

BÁSNÍKOVY PODVEČERY

Josef JINDRA

Každého dne z podvečera
teskní básník u jezera.
Do vln hledí z břehu dolů,
k lásce hledá metaforu.

Slunce svít když náhle zašel,
tak v ten moment by ji našel.
On však hleděl k nebesům.
Dopíjel poslední rum.

DNES VAŘÍ ŠÉFKUCHAŘ JOSEF JINDRA

aneb KULINÁŘSKÉ RECEPTY

VYPEČENÁ KOBRA

Tento indický recept vychází z kobřího masa, které je v Indii běžně dostupné. Vhodná kobra je čerstvě ulovená, ale i vysloužilá od fakíra nebo chcíplá ze zoologické zahrady. Opatrně oddělíme jedovatou hlavu a odešleme ji nejlépe poštou do českého parlamentu, kde je imunita. V našich českých podmínkách můžeme kobru nahradit zmijí, jejíž maso je ale tvrdší a je ho nutno předem na 24 hodin naložit do 38%ního alkoholu, případně za naší spoluúčasti. Tím se zvýší stravitelnost. Kobří tělo rozřežeme na kostičky, ze kterých na LISu vymačkáme hadí šťávu k pozdějšímu použití, nebo je i možno ji částečně vypít jakožto prostředek ke zvýšení plodnosti.

Na pánvi osmahneme česnek, vložíme kousky kobřího masa, krátce opečeme a podlíváme trochou vyLISované šťávy. Podáváme pak s přílohou z čistých nepopsaných papyrusových listů. Zapijíme oranžovým ČAJem.

Pro obtížnou stravitelnost zhotovujeme tento pokrm nejvýše 1 x měsíčně. Vzorky k eventuálnímu pozdějšímu zdravotnímu přezkoumání ukládáme v gastronomickém oddělení knihovny v Jičíně.

NADÍVANÉ BÁSNICKÉ STŘEVO

Dostatečně vytvrdlé a dobře opané střevo ze starého vola nebo krávy (možno též mladé telecí) na jedné straně zašpejlujeme otazníkem z vlastních iniciál a postupně plníme podle chuti metaforou, metonymií, dobře stravitelným volným veršem, oloupanými štípanými rýmy, starší žaludky snázejí přídavek sonetu, mladší preferují přídavek makaronismu, zkrátka podle konzumní společnosti. Neuškodí špetka koření vulgaros (volně v prodeji), případně něco drcených vysušených pohlavních orgánů (již z tuzemské produkce). V moderní úpravě se neobejdeme bez dušených výkřiků z psychoanalytických laboratoří. Uzavíráme asociací na něco úplně jiného. Vaříme pak stejně jako jelita.

AUTORSKÝ ŠPÍZ (též almanach s omáčkou)

Klasicky jednoduchá příprava z vybraných kousků literárních přátel i nepřátel obojího pohlaví. Napichujeme postupně podle abecedy na ostrou jehlici a prokládáme vlastnoručně vypěstovanou pálivou paprikou a hořkou ironií. Potřeme česnekem a smažíme na vlastním sádle v kartonové pánvi. Podáváme pak polité šípkovou omáčkou jako zvěřinu. Vhodnou přílohou jsou kyselé úsměvy se šlehačkou.

** Recepty jsou z připravované publikace **Co by vařil zlatý slavík, kdyby byl členem LISu**, která by měla být v příštím roce již na jídelních lístcích většiny hvězdičkových knihkupectví.*

TO JSEM JÁ

Nikdy jsem neměla žádnou kamarádku ani přítelkyni, se kterou bychom si chtěly nebo musely sdělovat informace a perličky z intimního života. Přesto jsem se v 80. letech minulého století v nemocničním pokoji gynekologického oddělení Ústavu národního zdraví (nevím co na našem zdraví bylo tehdy národního) ve Zlíně (starousedlíci a ti, co chtěli být "in" zásadně nepoužívali název Gottwaldov) setkala s Vlastou mající stejnou "krevní skupinu" humoru, přístupu k životu a vůbec.

Na první pohled milá, seriózní až decentní, ale pod slupkou, energická se smyslem pro humor, s jazykem vybroušeným jako české sklo (ostré, ale krásné). Ať nám bylo na umření nebo nebylo, pod jejím velením jsme před vizitou musely být všechny namalované a růžovolicé, neboť jak pravila, základem zdraví je duševní a tělesná svěžest. Být nemocná, zbědovaná a nenamalovaná není žádné terno ani pro ženskou ani pro doktory.

Potkaly jsme se po letech ve Zlíně. Znáte to, nejdříve jsme plkaly jen tak na chodníku, pak jsme sebe i plky přenesly do malé vinárny, objednaly si kafe, dvojku bílého, slastně zapálily vytouženou spartu (v té době, jsem pukala ostošest a produkovala jsem tolik škodlivého dýmu, že v dnešní době bych z něho musela platit snad i poplatky za znečišťování ovzduší) a pokračovaly v družné zábavě. Probíraly jsme nejrůznější témata - co přinesl život, co děti - mají si, kde hrát?, manželé lezoucí na nervy i z nich, práce a budování lepších zítřků, vztahy na pracovišti.

Ani nevím, jak jsme se přešly k tématu domácí sex a sexuální touhy, představy a fantazie v manželství, které trvá druhou desítku let. Zapomněla jsem dokonce i kouřit, když začala líčit, jaké signály používají s Pepanem, pokud si chtějí něco velmi, ale skutečně velmi významného, příjemného a radostného sdělit i manželském loži.

"To víš, má drahá, v pozdím věku, po přechodu je sex nejkrásnější. Žádné plodné, neplodné, plodné dny neexistují, premenstruační syndrom tě přestane trápit, ale libida se vždycky nedostává."

Zbystřila jsem uši jako Liška Bystrouška, pohodlně jsem se uvelebila v měkkém křesle, zapálila si další cigaretu a očekávala jsem, co z ní vypadne. A vypadlo. Nasadila zasněný úsměv a pokračovala.

"Nejvíce se nám osvědčily dvě základní etudy, které jsme s Pepanem pojmenovali společným názvem To jsem já. Ta první spočívá v tom, že na dveře pokoje, ve kterém zrovna pobývá, klepu a hláskem jako kůzlecí maminka říkám - 'ťuk, ťuk, ťuk' a s uchem na klíčové dírce čekám, zda nastane žádoucí odezva. Pokud se ozve vlčím hlasem - 'kdo je' ? odpovídám ještě tenčím hláskem, 'to jsem já, tvoje šukalka.'" Samým smíchem rozkašlala, neboť zrovna jsem notně nasála cigaretový dým. V duchu jsem přemítala, kde se to v ní, takovém milém, seriózní stvoření bere. Po té, co jsem se, uklidnila pokračovala s bohorovným klidem dále.

"Ve druhé etudě se iniciativy ujímá Pepan. Já sedím v pokoji a on, jako by stetoskopem klepe na dveře. Na mou otázku, kdo je, zvesela odpovídá - to jsem jáááá....., tvůj doktůrek z pohotovosti !" Smíchy jsem se zajíkala a představovala si jejího velkého mohutného Pepu, jak volá - to jsem jáááááá.....

Od setkání uplynulo mnoho a mnoho vody, ale přesto občas přemýšlím, jak mého muže naučit ty správné etudy, aby radostně a pln touhy volal : "To jsem jáááááá....., tvůůůůůůj .....

Holín, prosinec 2001

Václav Franc (na snímku se svými kumpány) stojí v čele nové platformy vznikající na půdě LISu. Jeho skupina má zatím pracovní název FRNAK (Francovi notoričtí alkoholoví konzumenti) a sám předseda frakce nám řekl, že cílem skupiny je dát schůzkám LISu především alkoholický, náboj (či nápoj).

Hlavním heslem platformy pro blížící se volby je slogan: „Kdo nepije s námi, pije proti nám!“ Zasloužili členové se vyznačují červenými FRŇÁKY.

KOBRA Kulturní občasník regionálních autorů

Vydává Literární spolek při Městské knihovně v Jičíně

Připravil : Václav Franc, K Hájku 1724, 509 01 Nová Paka

Ročník 5. Příloha Silvestrovská Kobra (prosinec 2004).

Všechny uvedené údaje nelze brát vážně (bez záruky).